

opusdei.org

Propovijed u Zagrebačkoj katedrali od Mons. Jorge Ramosa, vikar Opusa Dei u Hrvatskoj 26.06.2007

7.08.2007.

Draga braćo i sestre radosno slavimo danas spomendan sv. Josemarije Escrivá, utemeljitelja Opusa Dei. Zahvalimo se Bogu jer po divnom svjedočanstvu Svetih svoju Crkvu daruje uvijek novom snagom. Njihov život nam je primjer, njihov zagovor

pomoć. Kada slušamo govoriti o svecima to nas potiče da težimo za spasenjem. Možemo razmišljati: Što ako bih i ja učinio ono što su oni učinili, ono što učini i sveti Josemarija?

Bog je odabrao u Crkvi svetog svećenika Josemariju da naviješta opći poziv na svetost i apostolat.

Sv. Josemarija je imao samo dvije godine kada se teško razbolio. Smrtonosna infekcija, rekao je liječnik: Neće preživjeti ovu noć.

Bila je to noć velike patnje za njegove roditelje. Dok se njegov život gasio, utjecali su se zagovoru Majke Božje, ne gubeći nadu.

Sljedeći je dan liječnik ponovno došao u dom obitelji Escrivá. Da bi ih poštedito priopćavanje vijesti pitao ih je kad je ušao:

- U koliko sati je dječak umro?

- Ne samo da nije umro – odgovorili su presretni – nego je ozdravio!

Od tada mu je majka govorila :

- Sine zbog nečeg velikog te Djevica ostavila na ovome svijetu, jer bio si više mrtav nego živ.

Uistinu, Bog je po zagovoru Blažene Djevice Marije svetomu Josemariji svećeniku podario bezbrojne milosti kad ga je izabrao kao vjerno sredstvo da se utemelji Opus Dei, put posvećivanja u svakodnevnom radu i u ispunjavanju kršćanskih dužnosti.

Opus Dei je reći svakom kršćaninu, reći svima, majkama, radnicima, poslovnim ljudima, studentima, mladima, starima, da tamo gdje jesu mogu i moraju biti dobra djeca Božja. Osnivač Opusa Dei je napisao: „Na horizontu, izgleda kao da se spajaju nebo i zemlja, ali ne, oni se spajaju uistinu u vašem srcu ako sveto živite u svakodnevnom životu“.

Tražiti svetost znači pokušati
nasljedovati Isusa Krista.

- Biti svet nije lako, ali nije niti tako
teško. Biti svet znači biti dobar
kršćanin: naličiti Kristu. - Tko više
Kristu sličí, više je kršćanin, više je
Kristov, više je svet.

Bože, daj da po zagovoru sv.
Josemarije i po njegovu primjeru
svojim životom i radom postajemo
sve sličniji Tvome Sinu te žarkom
ljubavlju služimo djelu spasenja.

Sveti Josemarija je mogao reći kao
Pavao:

Živim, ali ne više ja, nego živi u meni
Krist. To je, kaže Papa, formula
kršćanskog života: Ja, ali ne više ja.
Isus treba da raste u mom životu, a ja
da se umanjujem.

Papa Benedikt XVI je pisao: „Ovdje
me pada na pamet mala zgoda iz

rane povijesti Opusa Dei. Jedna je mlada žena prvi put imala prigodu sudjelovati na predavanjima njegova utemeljitelja sv. Escrivá. Bila je nadasve radoznala kako će izgledati predavanje veoma slavljenoga govornika. No kada je sudjelovala na misi koju je predvodio – pričala je kasnije – više nije htjela ljudskog govornika, nego samo spoznati Božju riječ i volju“.

Tako je mogao pisati naš utemeljitelj: Sinko, samo sa svojim snagama, ništa ne možeš na području vrhunaravnog, ali, učinivši se sredstvom Božjim, moći ćeš sve!: “*Omnia possum in eo qui me confortat!*” – sve mogu u Onom koji me jača, budući se On želi, po njegovoj dobroti, služiti nepodobnim sredstvima, poput tebe i mene.

Hoću sada kratko meditirati o čitanjima koja smo slušali.

Bog uzme čovjeka i postavi ga u edenski vrt da ga obrađuje i čuva.

U Brazdi napiše sv. Josemarija

Rad je prvo zvanje čovjeka, rad je Božji blagoslov, nije kazna. Gospodin, najbolji otac smjestio je čovjeka u Raj da radi.

Ne može se posvetiti neki posao koji je, ljudski govoreći, nemaran, jer ne smijemo darivati Bogu stvari slabo obavljene.

Zadatak uvijek aktualan i herojski za običnog kršćanina: ostvariti na sveti način najrazličitija zanimanja, i ona koja izgledaju beznačajna.

Pitao si me što možeš darovati Gospodinu. Ne trebam dugo tražiti odgovor: obične stvari, ali bolje urađene, s konačnim potezom ljubavi, koji čini da misliš više na Njega nego na sebe.

Radimo puno i dobro, i ne zaboravljamo pri tome da je naše najbolje oruđe molitva. Ipak, ne umaram se ponavljajući da trebamo biti kontemplativne duše u svijetu, koje žele preobraziti svoj posao u molitvu..

Gospodin mi reče: Ti si sin moj, danas te rodih. Ne primiste duha robovanja da se opet bojite, nego primiste Duha posinstva u kojem kličemo: „Abba! Oče!“. Sam Duh susvjedok je s našim duhom da smo djeca Božja.

Temelj Opusa Dei nisu čuda niti izvanredna nadnaravna očitavanja, već Božje sinovstvo i neprekidni svakodnevni rad, uvijek izvršen optimistično i sa smiješkom.

Božje sinovstvo divna je istina, utješna tajna. Ono posve ispunja naš duhovni život, uči nas kako se govoriti našem nebeskom Bogu, upoznati i ljubiti našeg Oca na

nebesima. Ono nadom ispunjava našu nutarnju borbu i ono nam dariva jednostavnost, punu povjerenja male djece.

Gospodine, Bože naš, ojačaj u nama duh sinovstva da vjerni tvoj volji radosno kročimo putem svetosti.

Zatraži samo i dat ću ti puke u baštinu i u posjed krajeve zemaljske.. Blago svima koji se njemu utječu.

Piše u kovačnici: Prisili se da, svaki put kad moliš, imaš vjeru bolesnika iz Evanđelja. Moraš biti siguran da te Isus sluša.

Molimo Gospodina da se dostoj posvetiti sva naša djela i za to da nas učini poniznim.

Vama, koji me slušate, savjetujem da se utječete svetom Josemariji u svim vašim materijalnim i duhovnim potrebama, malim i velikim.

Naš Gospodin Isus Krist često je i rado govorio o čamcima i mrežama, i ja to isto rado činim kako bismo baš iz ovih scena Evanđelja preuzeli jasne i čvrste odluke. Sv. Luka nam pripovijeda o nekoliko ribara, koji na obali Genezaretskog jezera peru i krpaju svoje mreže. Isus se približava čamcima koji leže na obali i ulazi u čamac Šimunov.

Kakvom jednostavnošću Gospodin stupa u tvoj i moj čamac! *Da bi nam komplicirao život* kako neki kažu... Vi i ja, mi smo Ga susreli na putu, on je svojom milom ljubavlju *zakomplicirao* naš život.

Propovijedajući iz Petrova čamca Isus je rekao ribarima: *Duc in altum, et laxate retia vestra in capturam*, izvezite na pučinu, pa bacite mreže svoje za lov!

Oni se oslanjaju na Kristovu riječ, oni su poslušni i doživljavaju predivan ribolov.

A Gospodin će Petru, koji isto kao i Jakov i Ivan, ostaje začuđen: *"Ne boj se! Od sada ćeš ljude loviti". Oni izvukoše lađe na kopno, ostaviše sve i pođoše za njim.*

Tvoj čamac: tvoje sposobnosti, tvoji planovi, tvoji uspjesi – sve je bez ikakve koristi ako to ne staviš na raspolaganje Isusu Kristu, ako Mu ne dopustiš da On nesmetano uđe i ako od svog čamca napraviš idola. Sam ti, ti s tvojim čamcem, a bez Učitelja, nadnaravno gledajući srljaš u sigurni brodolom. Samo ako tražiš Gospodinovu blizinu i Njemu prepustiš kormilo, bit ćeš pošteđen od životne bure i nevolje. Sve stavi u ruke Božje: Neka tvoje misli, tvoje divne fantazije, tvoje plemenite težnje, čiste čežnje tvoje ljubavi budu prožete Srcem Kristovim. Inače će sve to prije ili kasnije potonuti skupa s tvojim egoizmom.

Ako pak dozvoliš da Bog zapovijeda u tvojoj lađi, ako Njega uzmeš za zaštitnika – kakve li sigurnosti!... pa makar izgledalo da On ponekad i nije prisutan ili ako izgleda da On spava dok se usred mrke noći sprema oluja. Sv. Marko izvještava da su se Apostoli jednom našli u sličnom položaju: *Kad ih vidje gdje se muče veslajući – bijaše, naime, protivan vjetar – dođe k njima oko četvrte noćne straže, hodeći po moru. (...) On odmah počne s njima govoriti te im rekne: "Odvažni budite! Ja sam. Ne bojte se!" Tada uđe k njima u lađicu, i vjetar prestane.*

Pred našim očima i u našoj pameti često nastaje utisak kao da Isus spava i da nas ne čuje; ali Sv. Luka priča kako Gospodin postupi s onima koji su njegovi: *Dok su plovili, on zaspa. Uto se na jezero spusti oluja, lađica se napunjala vodom, i oni bijahu u pogibli. Pristupiše k njemu, probudiše ga i rekoše: "Učitelju, učitelju,*

*propadosmo!" A on se probudi,
zaprijeti vjetru i uzburkanom valovlju
– i smiriše se te nastane tišina. A
njima reče: "Gdje vam je vjera?"*

Ako Mu se mi predamo, onda se i On
nama predaje.

Cijelo naše pouzdanje treba da
položimo u Učitelja da se bez
sustezanja prepustimo u njegove
ruke i da svojim djelima pokažemo
da je čamac njegov i da želimo da On
raspolaže kako god hoće svime što
nama pripada.

Završit ću povjeravajući zagovoru
naše Majke Marije slijedeće odluke:
živjeti iz vjere; biti postojan u nadi;
ostati sasvim blizu Isusa Krista i
ljubiti Ga istinski, istinski, istinski; i
da ovu našu avanturu ljubavi
proživimo kao srca koja su
zaljubljena u Boga; da dopustimo
Kristu da stupi u naš skromni čamac
i da On bude posjednik naše duše.
Ona neka nas ohrabri da Gospodinu

iskreno pokažemo da se dan i noć
trudimo da ostanemo u njegovoj
prisutnosti, jer nas je pozvao da
vjerujemo: *Ecce ego quia vocasti me!*
Evo me! Ti si me zvao! I tako će nas
konačno privući zov Dobrog Pastira i,
sigurni da ćemo samo kod Njega naći
pravu sreću, zemaljsku i vječnu, ući
ćemo u njegov ovčinjak.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
propovijed-u-zagrebackoj-katedrali-od-
mons-jorge-ramosa-vikar-opusa-dei-u-
hrvatskoj-26062007/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/propovijed-u-zagrebackoj-katedrali-od-mons-jorge-ramosa-vikar-opusa-dei-u-hrvatskoj-26062007/) (9.08.2025.)